

Daniels bok – nummer fyrtiofem

Den symboliska förvandlingen: att reda ut mysteriet kring det dagliga i Daniels bok

Jeff Pippenger

2024-01-09

Det ”dagliga” i Daniels bok erkändes av William Miller som en symbol för det hedniska Rom eller hedendomen, men i de sista dagarna är det en symbol för förkastandet av William Millers grundläggande sanningar. Det representerar slutet på ett uppror som började 1863, genom förkastandet av Millers förståelse av Moses ”sju tider” i Tredje Moseboken tjugosex. När adventismen förkastade den korrekta identifieringen av ”det dagliga” som hedendom, gjorde de Satans symbol till en symbol för Kristus. Jesaja identifierar att detta verk var att vända allting upp och ned. Förkastandet av ”det dagliga” befästes på 1930-talet (adventismens tredje generation), men det hade varit en stridsfråga sedan 1901 (adventismens andra generation). Liksom med det forntida Israel ledde ett gradvis förkastande av sanningen till antagandet av en villfarelse som innehöll den oförlåtliga syndens beståndsdelar.

Den oförlåtliga synden hos de härklyvande judarna kom till uttryck när de identifierade de gärningar som Kristus hade gjort som Satans gärningar. Det forntida Israel är den främsta symbolen för det moderna Israel, och det moderna Israel gjorde just detta, men omvänt. De tog Satans verk (hedendom) och tillskrev dessa verk Kristus. Det forntida Israels uppror innefattar deras val av Satan som sin kung.

När Pilatus därför hörde detta ord, lät han föra ut Jesus och satte sig på domarsätet på den plats som kallas Stengården, men på hebreiska Gabbata. Och det var påskens tillredelsedag, vid omkring sjätte timmen; och han sade till judarna: Se, er konung! Men de ropade: Bort med honom, bort med honom, korsfäst honom. Pilatus sade till dem: Skall jag korsfästa er konung? Översteprästerne svarade: Vi har ingen annan konung än kejsaren. Då utlämnade han honom åt dem för att korsfästas. Och de tog Jesus och förde bort honom. Johannes 19:13–16.

Pilatus var den hedniska Roms representant, och syster White identifierar att draken som kastades ut ur himlen i Uppenbarelseboken kapitel tolv är Satan, men i en sekundär bemärkelse är draken också det hedniska Rom. Draken symboliseras därför av ”det dagliga”. Slutet på det forntida Israels uppror, när de offentligt förkunnade: ”Vi har ingen annan kung än kejsaren”, representerade deras offentliga förklaring att de var undersåtar till sin kung, och deras kung var Satan. Detta uppror mot Gud som kung började på profeten Samuels tid, när de förkastade Gud som sin kung och krävde att få en mänsklig kung, så att de kunde vara som de andra folken.

Då samlades alla Israels äldste och kom till Samuel i Rama och sade till honom: Se, du är gammal, och dina söner vandrar inte på dina vägar. Sätt därför nu en kung över oss, som kan döma oss, såsom alla andra folk. Men det misshagade Samuel, när de sade: Ge oss en kung som kan döma oss. Och Samuel bad till Herren. Då sade Herren till Samuel: Hör folkets röst i allt vad de säger till dig. Ty det är inte dig de har förkastat, utan mig har de förkastat, så att jag

inte skall regera över dem. Såsom de i allt har handlat från den dag då jag förde dem upp ur Egypten ända till denna dag, i det att de har övergivit mig och tjänat andra gudar, så gör de också mot dig. 1 Samuelsboken 8:4-8.

Det forntida Israel insåg aldrig att de hade förkastat Gud, eller att deras begär efter en jordisk kung skulle fortskrida till den punkt där de korsfäste Messias och valde Satan till sin kung. Deras uppror var dolt för deras ögon genom deras egna självrättfärdiga föreställningar att de, trots att de hade förkastat Gud, fortfarande var det utvalda folket, ty, resonerade de, Gud upprätthöll ju alltså ett heligt profetiskt ämbete, även efter Samuel.

De misstolkade profeternas profetiska tjänst och trodde att Guds profeters närvaro bevisade att de var Guds utvalda folk. De insåg inte att de var långt borta från Gud och att profeterna sökte leda dem tillbaka till Gud, eftersom de tolkade profeternas verksamhet som ett bevis på Guds ledning. Detta skedde trots deras fortsatta förkastande av alla de budskap från profeterna som hade sänts till dem. Samma villfarelse kom över adventismen år 1863.

Adventismen förkastade den rörelse som hade förts samman genom William Millers tjänst och valde att bli ett lagligen registrerat samfund samma år som de förkastade Moses budskap om de "sju tiderna", såsom det framfördes av Elia (William Miller). Samma år framställde de en förfalskad profetisk tavla, som inte längre kunde läsas och inte längre kunde "tala" enligt Habackuk 2:3, eftersom den krävde ett utdelat förklaringsblad för att kunna förstås. Habackuks tavlor kunde läsas sådana de var och därför kunde de "tala".

Adventismen vägrade att företa någon självrannsakan över det val de gjorde år 1863, ty de hade ju trots allt profetissan ibland sig, vilket bevisade att de var kvarlevans folk, identifierat i Uppenbarelseboken, som hade profetians Ande. De uppvisade samma anda och hållning som det forntida Israel, och det uppror som började med förkastandet av den första juvel som upptäcktes av Miller ledde slutligen också till att de förkastade Millers identifiering av juvelen "det dagliga".

Det moderna Israel förkastade Millers förståelse av "det dagliga", en symbol för det hedniska Rom, som i sin tur är en symbol för Satan, och hävdade att "det dagliga" är en symbol för Kristus. Med andra ord valde det moderna Israel att godta en satanisk symbol som en symbol för Kristus. Liksom det forntida Israel förkunnade att de inte hade någon annan kung än Caesar, en representant för det hedniska Rom, som är en symbol för Satan.

När det gäller den profetiska tillämpningen krävde det valet att det moderna Israel skulle behöva omdefiniera kapitlen sju, åtta och nio i Daniel, vilka var just de kapitel som representeras av floden Ulai och utgjorde kunskapens tillväxt i den milleritiska historien. De skulle tvingas förändra dessa kapitel, ty kapitel åtta hänvisar direkt till "det dagliga" tre gånger.

Tvingade av den historia i vilken synen vid floden Ulai blev uppenbarad kunde milleriterna inte se några andra jordiska riken före Kristi återkomst och upprättandet av hans eviga rike, såsom det framställs i Daniel kapitel två. De betraktade därför Roms fjärde rike som ett och samma rike med två aspekter. Dessa två aspekter framställdes direkt i Daniels sjunde och åttonde kapitel. Daniel anger att den syn han mottog i kapitel åtta skulle förstås i samband med synen i kapitel sju.

I kung Belsassars tredje regeringsår visade sig en syn för mig, ja, för mig, Daniel, efter den som visade sig för mig första gången. Daniel 8:1.

Den syn som ”visade sig för” Daniel ”först” var synen i kapitel sju.

I den babyloniske kungen Belsassars första regeringsår hade Daniel en dröm och syner i sitt huvud när han låg på sin bädd; därefter skrev han ned drömmen och återgav huvudinnehållet av vad som hade hänt. Daniel 7:1.

De två synerna representerar två aspekter av de riken i Bibelns profetia som först hade framställts i Daniels andra kapitel. De fyra rikena Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom upprepades i kapitel sju och därefter åter i kapitel åtta, men med en åtskillnad mellan de politiska elementen i de fyra rikena och de religiösa elementen i de fyra rikena. I Daniel sju framställs rikena genom rovdjur, men i kapitel åtta presenteras samma riken genom helgedomens djur. Daniel önskade förstå synen i kapitel sju, och Gabriel kom till honom för att förklara den.

Jag, Daniel, blev bedrövad i min ande i min kropp, och mitt huvuds syner förskräckte mig. Jag gick fram till en av dem som stod där och frågade honom sanningen om allt detta. Då sade han mig det och lät mig förstå tydningen av dessa ting: Dessa stora djur, som är fyra, är fyra kungar som skall uppstå ur jorden. Men den Högstes heliga skall ta emot riket och besitta riket för evigt, ja, i evigheters evighet. Daniel 7:15–18.

Daniel fick veta att de fyra djuren var fyra jordiska riken som skulle bestå till dess att Guds eviga rike upprättades, i överensstämmelse med Daniel kapitel två. Det skulle finnas fyra jordiska riken som föregick ankomsten av Guds eviga rike, vilket i kapitel två framställs genom stenen som höggs ut ur berget och fyllde hela jorden.

Syster White förde den milleritiska förståelsen av dessa fyra riken långt utöver den milleritiska förståelsen, när hon behandlade jordddjuret i Uppenbarelsebokens trettonde kapitel.

”Vid denna punkt introduceras en annan symbol. Profeten säger: ’Jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn lika ett lamm.’ Vers 11. Både detta vilddjurs utseende och sättet för dess uppstigande visar att den nation som det representerar är olik dem som framställdes under de föregående symbolerna. De stora riken som har härskat över världen framställdes för profeten Daniel som rovdjur, vilka steg upp när ’himlens fyra vindar stormade fram över det stora havet’. Daniel 7:2. I Uppenbarelseboken sjutton förklarade en ängel att vatten representerar ’folk och människoskaror och folkslag och tungomål’. Uppenbarelseboken 17:15. Vindar är en symbol för strid. Himlens fyra vindar, som stormar fram över det stora havet, framställer de fruktansvärda scener av erövring och revolution genom vilka riken har nått makten.” The Great Controversy, 439.

Djuren är symboler för de erövringar som fullbordades när rikena kom till makten. Ett rovdjur representerar profetiskt ett rikes politiska, ekonomiska och militära makt. Samma riken som representeras i Daniel kapitel två och sju representeras också i kapitel åtta, men där är de alla förbundna med element hämtade från Guds helgedom, och därigenom representerar de rikenas religiösa element, ty de var alla en förening av kyrka och stat.

I kung Belsassars regerings tredje år visade sig för mig, ja för mig Daniel, en syn, efter den som först hade visat sig för mig. Och jag såg i en syn; och det skedde, när jag såg, att jag befann mig i Susa, i borgen, som ligger i provinsen Elam; och jag såg i synen, och jag var vid Ulai älv. Då lyfte jag upp mina ögon och såg, och se, framför älven stod en vädur som hade två horn; och de båda hornen var höga, men det ena var högre än det andra, och det högre kom upp sist. Jag såg väduren stå västerut och norrut och söderut; så att inga djur kunde stå honom emot, och det fanns ingen som kunde rädda ur hans hand; utan han gjorde efter sin vilja och blev stor. Och medan jag noga gav akt, se, då kom en bock västerifrån över hela jordens yta, utan att röra vid marken; och bocken hade ett ansenligt horn mellan sina ögon. Och han kom till väduren med de två hornen, som jag hade sett stå framför älven, och sprang emot honom i sin krafts raseri. Och jag såg honom komma helt inpå väduren, och han uppfylldes av vrede mot honom och slog väduren och bröt av hans båda horn; och väduren hade ingen kraft att stå honom emot, utan han kastade honom till marken och trampade på honom; och det fanns ingen som kunde rädda väduren ur hans hand. Därför blev bocken mycket stor; men när han var som starkast, bröts det stora hornet av, och i dess ställe kom fyra andra ansenliga upp, mot himlens fyra väderstreck. Daniel 8:1–8.

Kapitel åtta inleds med att Daniel bekräftar att han då lever i historien om det första riket i Bibelns profetia (Babylon), men hans syn identifierar ingen symbol som skulle representera Babylon, ty den börjar med baggen som representerade det andra jordiska riket, Medo-Persien. Frånvaron av en symbol för Babylon är avsiktlig, ty ett främsta kännetecken för Babylon är att det representerar ett rike som avlägsnas och därefter återupprättas, såsom detta framställs genom Nebukadnessars ”sju tider”, då han levde som ett djur. Under dessa ”sju tider” representeras ett inslag av det andliga Babylon (påvedömet), ty påvedömet är det rike som är glömt under sjuttio symboliska år, under vilka det hade ett dödligt sår. Det faktum att Daniel anger att han får synen ”i kung Belsassars tredje regeringsår” identifierar Babylon som det rike som föregår det andra riket, Medo-Persien, men det betonar Babylon som det dolda, eller glömda, riket som är glömt under en kungs dagar.

Djuren i kapitel åtta är inte rovdjur; de är djur som användes som offerdjur i helgedomstjänsten. Det fjärde riket framställs som ”ett litet horn”, inte som ett djur, men horn var en del av Guds helgedom, eftersom altaren i Guds helgedom hade horn som en del av sin utformning.

Inte endast representerades profetians fyra riken av Daniel med helgedomstermer; berättelsen i kapitlet innehåller också flera ord som härleds direkt från Guds helgedomstjänst. Berättelsen i kapitlet framställs med hebreiska ord hämtade från helgedomstjänsten, men även själva handlingen att frambära ett offer i helgedomstjänsten är inbyggd i kapitlets struktur. Det förhållandet att Daniel avsiktligt förband kapitel sju och åtta med varandra gör det möjligt för dem som vill se att kapitel sju identifierar statskonsten hos de riken som förekommer i Bibelns profetior, och att kapitel åtta identifierar kyrkopolitiken hos de riken som förekommer i Bibelns profetior.

Adventismen har tvingats dölja detta faktum med sataniska fabler, ty detta erkännande uppenbarar att Millers juveler var precis sådana som Gud hade avsett att de skulle vara. Deras förkastande av Millers förståelse av ”det dagliga” framställs som ett påstående att ”Gud saknade förståelse”, ty de hävdar att när Gud gav ramen åt Miller (genom heliga änglars tjänst), var den inte korrekt.

Sannerligen, ert omkastande av allting skall räknas såsom krukmakarlera; ty skall verket säga om honom som gjorde det: Han har inte gjort mig? eller skall det formade säga om honom som formade det: Han hade inget förstånd? Jesaja 29:16.

Millers ramverk var den profetiska struktur som han kände igen och använde, men från och med 1863 återvände adventismen till den avfallna protestantismens och katolicismens teologiska tillämpningar för att dölja juvelerna i Millers dröm. Adventismen godtog ett falskt ramverk (det inramade tinget) för att förkasta verket och även verkets Skapare. Därigenom gör de anspråk på att verkets Skapare saknar förstånd. Förkastandet av detta ramverk var, och är fortfarande, ett förkastande av den kunskapsökning som blev öppnad i 1798. De som förkastar kunskapsökningen förkastar verket och verkets Skapare, och i Daniels termer var de ”de ogudaktiga”.

Många skall renas och göras vita och luttras; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:10.

De ”ogudaktiga skall handla ogudaktigt”, och därmed identifieras ett fortskridande, tilltagande förkastande av sanningen. De ogudaktigas förkastande av ramverket är ett förkastande av Gud, och i sin tur förkastar Gud de ogudaktiga för det förkastande som de försöker åstadkomma genom ett förfalskat ramverk.

Mitt folk går under av brist på kunskap; eftersom du har förkastat kunskapen, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre får vara präst åt mig. Eftersom du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Hosea 4:6.

Guds folk, som var Guds ”präster” från 1844 fram till 1863, blev förkastade på grund av sin brist på den ”kunskap” som hade blivit förökad genom William Millers tjänst. Det är viktigt att beakta sammanhanget för vers sex i Hosea, eftersom sammanhanget identifierar ett tilltagande uppror mot sanningen, framställd som ”kunskapen”.

Hören Herrens ord, ni Israels barn; ty Herren har en sak mot landets invånare, eftersom det inte finns någon sanning, ingen barmhärtighet och ingen kunskap om Gud i landet. Man svär och ljuger och mördar och stjälar och begår äktenskapsbrott; de bryter alla gränser, och blodsutgjutelse följer på blodsutgjutelse. Därför skall landet sörja, och var och en som bor där skall tyna bort, tillsammans med markens djur och himlens fåglar; ja, också havets fiskar skall ryckas bort. Dock må ingen tvista, och ingen tillrättavisa en annan; ty ditt folk är som de som tvistar med prästen. Därför skall du falla på dagen, och profeten skall också falla med dig om natten, och jag skall förgöra din moder. Mitt folk går under av brist på kunskap. Eftersom du har förkastat kunskapen, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre skall vara präst åt mig. Eftersom du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Ju mer de blev förökade, desto mer syndade de mot mig; därför skall jag förvandla deras ära till skam. De livnar sig på mitt folks synd, och efter deras missgärning står deras begär. Och det skall gå prästen som folket; jag skall hemsöka dem för deras vägar och vedergälla dem för deras gärningar. Ty de skall äta och inte bli mätta; de skall bedriva otukt och inte föröka sig, eftersom de har upphört att ge akt på Herren.

Otukt och vin och must tar bort förståndet. Mitt folk frågar råd hos sina trästockar, och deras stav ger dem besked; ty otuktens ande har fört dem vilse, och de har bedrivit otukt och lämnat sin Gud. På bergens toppar offerar de, och på höjderna tänder de rökelse under ekar och popplar och almar, eftersom deras skugga är god. Därför skall era döttrar bedriva otukt, och era hustrur begå äktenskapsbrott. Jag skall inte straffa era döttrar när de bedriver otukt, ej heller era hustrur när de begår äktenskapsbrott; ty männen själva drar sig undan med skökor och offerar tillsammans med tempelskökor. Därför skall ett folk utan förstånd gå under. Om du än bedriver otukt, Israel, så må dock Juda inte dra på sig skuld; och gå inte till Gilgal och drag inte upp till Bet-Aven, och svär inte: Så sant Herren lever. Ty Israel är motspänstigt som en motspänstig kviga; nu skall Herren låta dem beta som ett lamm på en vidsträckt mark. Efraim har slutit sig till avgudarna: låt honom vara. Deras dryck är sur; de bedriver ständigt otukt; hennes furstar älskar med skam: Ge hit. Vinden har bundit henne i sina vingar, och de skall komma på skam för sina offer. Hosea 4:1–19.

Hoseas varning är att ”Herren har en sak att utföra med landets invånare, därför att det inte finns någon sanning, ingen barmhärtighet och ingen kunskap om Gud i landet.” Adventismen är Guds folk i de sista dagarna. Den dag då mannen med dammborsten går in i Millers rum, skall adventismen, inbegripet folket, prästerna och profeterna, ”den som inte förstår skall falla”, ty de kommer att vara ”förenade med avgudar”. Deras avgudar är deras förfalskade läror, invävda i ett förfalskat ramverk.

Det uppror som representeras av förkastandet av kunskapsökningen är en fortgående stegring av uppror, som når den punkt då deras prøvotid avslutas med tillkännagivandet att de har slutit sig till de förfalskade läror som sopas ut ur Millers rum. Deras uppror framställs som ett ständigt begående av otukt. Från 1863 och framåt, ända till prøvotidens slut, fortsätter de oupphörligen i uppror till dess att de utspys ur Herrens mun.

Upproret att förkasta kunskap framställdes genom att de ”ständigt” begick äktenskapsbrott, och även om det inte är samma hebreiska ord, är betydelsen densamma som hos det hebreiska ordet ”tamid”, som betyder ”ständig”, och som i Daniels bok översätts med ”det dagliga”.

Vi kommer att fortsätta vårt studium av de fyra rikena i Bibelns profetior i nästa artikel.

”Därefter såg jag i fråga om det ’dagliga’, att ordet ’offer’ hade tillagts genom mänsklig visdom och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den rätta uppfattningen av det ’dagliga’; men sedan 1844 har man i förvirringen omfattat andra uppfattningar, och mörker och förvirring har följt.” Review and Herald, 1 november 1850.